

ΤΟ ΥΔΩΡ ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ

Κ Ω Μ Ω Δ Ι Α

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΕΛΕΝΗ
ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1877.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἰθούσαν γυμνῇν ἐπίπλων σχεδόν· τὰ παράθυρα αὐτῆς ἄνευ παραπετασμάτων, ὁ καθρέπτης καὶ αἱ εἰκόνες εἶνε πρὸς τὸν τοῖχον ἀνεστραμμέναι· τὰ μόνα τῆς αἰθούσης ἐπιπλα εἶνε μικρὰ τράπεζα, δύο τρία ἐδῶλια καὶ ἀνάκλιτρον. Θύρα εἰς τὸ βάθος καὶ ἕτεραι πλάγαι.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *εἰσερχόμενος καὶ κρατῶν ταξιδιωτικοῦ σάκκου.* — ᾤ! δόξα σοι ὁ Θεός, τὸ ἡῦρα ἐπὶ τέλους. . . . Ὅλ' ῥάϊτ! . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *ἥτις διαβίβει τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ στρεφόμενη.* — Σὰ νὰ μοῦ 'μίλησαν. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *κατερχόμενος δεξιᾷ καὶ μετὰ περιεργείας παρατηρῶν τὴν αἰθούσαν.* — Μπᾶ! . . . ἡ θεῖα Καλομοῖρα. . . . Τί κάνεις, κερά Καλομοῖρα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *θέτουσα τὴν χεῖρα πρὸ τοῦ μετώπου της.* — Ποιὸς εἶσαι, παιδάτσι μου, δὲ σέ λέπω. . . . γιούρισ' ἀπὸ 'δῶ νάχης τὴν εὐχή μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *στρεφόμενος πρὸς αὐτήν.* — Δὲ μὲ γνωρίζεις, κερά Καλομοῖρα; καλέ, τὸ Νικολάκη σου δὲ θυμᾶσαι;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἐκπληκτος πλησιάζουσα αὐτόν. — Βῆ, βῆ, παιδάτσι μου, ἀμὴ ποῦ νὰ σέ γνωρίσω ; . . . Φτοῦ, φτοῦ νὰ μὴ βασκαθῆς . . . [Περιπτυσσομένη αὐτόν] "Ελα νὰ σέ φιλήσω, γυιόκα μου . . . τί μοῦ κάνεις, παιδί μου, καλὰ εἶσαι ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ μειδιῶν. — Καλὰ, καλὰ.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Πάντα καλὰ νὰ δώνη ὁ Θεός.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Τί κάνεις ἡ ἀνεψιά μου ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ θλιβερῶς. — Τί νὰ κάνη ἡ ἄμοιρη . . . ὅλο χλαίει . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ἀκόμη ; . . . δὲν τῆς ἐπέραςε λοιπὸν ἡ λύπη ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ στένουσα. — "Αχ ! . . . ποῦ νὰ τῆς περάσῃ, ζάβαλη.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μπᾶ !

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ζητοῦσα νὰ πάρῃ τοὺς σάκκους τοῦ Νικολάου. — "Ασσ' τα τοῦνα, τί τὰ βαστᾷς 'ς τὰ χέρια σου ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀνερχόμενος δεξιᾷ καὶ τοὺς σάκκους ἀποθέτων. — Εὐχαριστῶ, κερά Καλομοῖρα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἀκολουθοῦσα αὐτόν. — 'Εγὼ ἔλεγα πῶς δὲ θάρρης.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ κατερχόμενος ἀριστερᾷ. — Δὲν ἤμποροῦσα νὰ ἔλθω γρηγορώτερα. . . αἶ, βλέπεις, ἡ Ἀμερικὴ εἶνε μακρὰ ἀπὸ 'δῶ.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Μακρὰ, αἶ ; . . . 'Αμ' πόσο μακρὰ εἶνε πάλι ; . . . εἶνε ἴσα μὲ τὰ Μέγαρα ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ γελῶν. — Ἰσα μὲ τὰ Μέγαρα ; τί λές, κερά Καλομοῖρα ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Εἶνε ἴσα μὲ τὸ Μισῦρι ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Καλὲ εἶνε 'ς τὸν ἄλλον κόσμον.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἐκπληκτος. — Βῆ, βῆ, παιδάτσι μου . . . τσ' ἔρχεσ' ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Βέβαια.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Φτοῦ, φτοῦ, νὰ μὴ βασκαθῆς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ δυταρεστούμενος διὰ τὴν πρᾶξιν αὐτῆς. — 'Εγκάδ ! . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἐν ἐκπλήξει. — Ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον !

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Γιὰ πές μου τώρα . . . δὲν ἐσηκώθηκε ἀκόμη ἡ Ἑλένη ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — "Ογιεσε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Τί ὥρα σηκώνεται ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Τόμου βαρήσουν ἡ ὀχτώ, ἡ ἐννηά, ἡ δέκα . . . κατὰ πῶς τῆς ἔρθῃ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ νυθίζων. — Κάθητε λοιπὸν, κερά Καλομοῖρα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἀνερχόμενη. — Πάω νὰ τὴν ξυπνήσω καλλίτερα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. "Οχι, νὰ μὴν τὴν ξυπνήσῃς ἄφητε νὰ σηκωθῇ

ἴς τὴν ὥρα της . . . Ἐπειτα ἔχω καιρὸ γιὰ νὰ τὴν ἰδῶ· θὰ μείνω ἐδῶ πλέον.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *κατεργασμένη*. — Νὰ μείνης, Νικολάτση μου, ἔτσι νὰ χαρῆς τὸ φῶς σου τσαὶ νὰ σοῦρχωνται οὐλα δεξιᾶ, γιατί εἶνε πολὺ λυπημένη ἢ ἄτσιερδῇ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Πολὺ λυπημένη, αἱ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *στίνουσα*. — Ἄχ! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Γιὰ πές μου, δὲν ἐπαρηγορήθηκε ἀκόμη; 'πέρας' ἑνας χρόνος ἀφ' ὅτου 'πέθανε ὁ ἄνδρας της.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *σείουσα τὴν κεφαλὴν μελαγχολικῶς*. — Θὰ περάσουν τσαὶ δύο, θὰ περάσουν τσαὶ τρεῖς, θὰ περάσουν τσαὶ πέντε, τσαὶ δέκα, μὰ ἢ Ἐλέγκω μου θὰ εἶνε πάντα ἢ ἴδια.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ἄ! . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Τέτοιοι πόνοι δὲ λησμονιόντουνε, γιούκα μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Καλὲ τί μοῦ λές, κερά Καλομοῖρα; τὸν ἀγαποῦσε λοιπὸν πολὺ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *καθημένη παρ' αὐτῷ οἰκίῳ*. — Τὸν ἀγαποῦσε, λές; 'τρελλαινότανε γιὰ δαῦτον. . . . Ἄ, τί ἐτράβηξα τῆς πρώταις μέραις ποῦ 'πέθανε. . . τί μαρτύρια ἦτανε τσεῖνα, Θεέ μου. Ἦθελε νὰ σκοτωθῇ, νὰ φαρμακωθῇ, 'τραβοῦσε τὰ μαλλιά της, 'φώναζε, ἔριαζε, 'χτυπιότανε. . . Ἄ, Νικολάτση μου, τέτοια λύπη ποτές μου δὲν τὴν εἶδα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ἐτσι αἱ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Νά, ἀπὸ τότες δὲν ἀλλάξαμε τίποτες ἐδῶ μέσα. . . τὰ ἐντυσε οὐλα μαῦρα τσαὶ μηδ' ἑναν καθρέφτη δὲν ἐγιοῦρικαμε. . . 'Κάητσ' ἢ καρδούλα της τσ' ἔβαψε μαῦρα τὰ φρύδια της τσαὶ μαῦρα τὰ μαλλιά της. . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Τί λές;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Νὰ σέ χαρῶ. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μὲ τὰ σωστά σου μιλάς, κερά Καλομοῖρα; τὰ ὠραῖα της τὰ μαλλιά τὰ κατάξαλθα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Τὰ 'βαψε. . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μὰ ἐτρελλάθη;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Ἐτσι εἶνε ἡ λύπη ἢ μεγάλη, παιδάτσι μου. . . Ἐγὼ ὄντε ἔχασα τὸν ἀφέντη μου, 'γίνηκα καλόγρηα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μήπως τὸ ἔχει σκοπὸ καὶ ἡ Ἐλένη;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Ἀμή;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Νὰ γείνη καλόγρηα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Γιαντὰ ὄχι;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ἐγχειρόμενος καὶ μεταβαίνων δεξιᾶ*. — Κάμε δουλειά σου, κερά Καλομοῖρα. . . αὐτὸ μᾶς ἔλειπε. . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ὁμοίως. — Δὲν εἶνε γιὰ νὰ ζήσῃ ἔς τὸν κόσμον πλέα ἢ τσὺρὰ Ἑλέγκω.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ μεταδαινὼν ἀριστερᾷ. — Καλά, καλά. . . θὰ τὸ ἰδοῦμε. . . Ποῦ θὰ μοῦ ἐτοιμάσετε, γιατί θέλω νὰ πλυθῶ κομμάτι. . . [Ἄνεργος διεξιζ]. — Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ κάμαρά μου. . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἐμποδίζουσα αὐτὸν νὰ προχωρήσῃ. — Μή, μή, παιδάτσι μου. . . . αὐτοῦ εἶνε ἡ ἐκκλησιὰ. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὀπισθοχωρῶν. — Τί εἶνε;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Ἡ ἐκκλησιὰ ποῦ φυλάει τὴν καρδοῦλα του.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐκκληκτός. — Ἐχει τὴν καρδιά τοῦ ἀνδρός της ἐδῶ μέσα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ — Ἀμή;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ σταυροκοπούμενος. — Μὴ χειρότερα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Καὶ κάθε πουνρό κάνει τὴ προτευχούλα της ν' ἀγιάσουν τὰ κοκκαλάτσια του.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Δὲ μοῦ λές, κερά Καλομοῖρα, εἶνε ἔς τὰ καλά της ἡ Ἑλένη ἢ μήπως τῆς ἐγύρισεν ἡ βίδα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Μὴ μᾶς πικραίνης, ζάβαλη, τσ' ἐσύ. . . Ἐμεῖς εἴμαστε λυπημέναις τσαὶ ν' ἀκοῦμε τοῦνα τὰ λόγια ἀπὸ σένα; . . Ἄ, εἶνε κρίμα τσ' ἀπ' τὸ Θεό, παιδάτσι μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Χωρατεύεις, κερά Καλομοῖρα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Ὅχι, νᾶχω καλὴ ψυχὴ, γυιόχα μου. Μὰ ἓνα πρᾶμμα θὰ σὲ περικαλέσω τώρα πούρθε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Τί πρᾶγμα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ μυστηριωδῶς. — Νὰ τὸν θάψουνε, παιδάτσι μου, τὸ μακαρίτη, γιατί. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐμβρόντητος. — Τί; δὲν τὸν ἔθαψαν ἀκόμη;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἀπέλπας. — Ἀμ' δὲν τὸν θάψανε τὸν ἄραγλο, τὸν ἔμπαλσαμώκανε μονάχα, ὄντε τοῦθγαλαν τὴν καρδιά.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Καὶ εἶνε τώρα μπαλσαμωμένος; . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Μπαλσαμωμένος ἔς τὸ νεκροταφεῖο. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μπαλσαμωμένος! . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ — Εἶνε πρᾶμμα τοῦτο, Νικολάτση μου; οὔτε ὁ Θεὸς τὸ θέλει οὔτε οἱ ἄνθρωποι

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Καὶ ἡ Ἑλένη τί κάμνει; πάει καὶ τὸν βλέπει;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Πάει, βέβηχα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Τακτικά;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Πρῶτα πῆγαινε κάθε μέρα καὶ καθότανε μαζὴ τοῦ ὥρας, μὰ ἀφ' ὄντε ἔβαλαμε τὴν καρδιά του ἔς τὴ μπουκάλα τσ' ἐκάναμε τὴν κάμαρα τοῦ μακαρίτη ἐκκλησιὰ δὲν πηγαίνει τσαὶ τόσο πολὺ κατὰ πῶς πῆγαινε πρῶτα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ διατρέχων τὴν αἶθουσαν. — Καλά, καλά, ὅλ' αὐτὰ θὰ τὰ διορθώσω ἐγώ.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Ἀχ, ἄς τὸν ἔλεπα 'ς τὸ χῶμα σὰ χριστιανὸ τσ' ἔδωνα τσαί τῇ μισῇ μου τῇ ζωῇ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μοῦ κάνεις ἕναν καφέ, κερὰ Καλομοῖρα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Νὰ σοῦ κάνω, γυιέ μου, γλυκὸ τότε θέλεις;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ναί, ναί.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἔξερχόμενη. — Πάω τσ' ὅλας.

ΣΚΗΝΗ Β'

ΝΙΚΟΛΑΟΣ μόνος, διατρέχων τὴν αἶθουσαν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Πρέπει νὰ εἶνε τρελλή, τρελλή, τρελλή· χωρὶς χαμμίαν ἀμφιβολίαν εἶνε τρελλή!... Κρίμα, κρίμα... νέα γυναῖκα εἴκοσι τριῶν χρόνων... βέβαια, δὲν πρέπει νὰ εἶνε παραπάνω... ἡ ἀδελφή μου ἐπανδρεύθηκε εἰς τὰ 1842 καὶ εἶνε τὸ πρῶτο της παιδί... δὲν εἶνε παραπάνω... [Στρέφω τὴν κεφαλὴν δεξιᾷ] Καὶ ἔχει τὴν καρδιά του ἐδῶ μέσα; ἐδῶ, ἐδῶ, ἐδῶ;... Μὴ χειρότερα!... [Βαίνει ἀκροποδητὴ πρὸς τὴν θύραν δεξιᾷ, ἀνοίγει αὐτήν, ἀλλ' ἀμέσως ὀπισθοχωρεῖ] Μπρρρρρρ!... ἐδῶ μέσα εἶνε κόλασις... [Ἐν ἀγανακτήσει] Καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ ἔλθω νὰ κα-
θήσω μαζὴ της, ὅταν ἔχῃ αὐτὰ τὰ δαιμόνια; [Κατερχόμενος] ὦ Α, ὄχι, ὄχι... διότι δὲν τὸ ἔχει τίποτε νὰ μὲ πάγῃ καὶ 'ς τὸ νε-
κροτάφειον νὰ ἰδῶ τὸν μπαλσαμωμένον, κ' ἐγὼ μὲ ἀποθαυμένους δὲν κάνω συντροφιαίς... Τί μασκαραλίξια εἰν' αὐτά; [Ἡ θύρα κλείεται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὁ δὲ Νικόλαος φοβηθεὶς ἀναπηδᾷ κάτωχρος] Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου! [Παρατηρῶν μετὰ δέους] ὦ Α, ἡ πόρτα ἦταν... [Συνερχόμενος] Καλέ νὰ ἀφήσω ἐγὼ τὴν Ἀμερικὴν γιὰ νὰ μείνω μαζὴ της καὶ αὐτὴ νὰ μοῦ φυλάγῃ τὴν καρδιά τοῦ ἀδρός της; [Ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ] Μέγας εἶσαι, Κύριε καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου! [Παρατηρῶν κύκλῳ αὐτοῦ] Ἐδῶ δὲν εἶνε σπίτι, εἶνε τάφος!... Πῶς δὲν ἔβαψε μαύρους καὶ τοὺς τοίχους; [Τὸ παράθυρον κλείεται μετὰ πατάγου] Παναγία μου!... [Ρίπτων κύκλῳ τὰ βλέμματα] ὦ Α, τὸ παράθυρον ἦταν... [Συνερχόμενος] Καλ' ἐγὼ ἄρχισα νὰ φοβοῦμαι... μαῦρα ἐδῶ, μαῦρα ἐκεῖ, ἐκκλησιὰ ἐκεῖ μέσα, μιὰ καρδιά 'ς τὴ μπουκάλα σὰν νὰ ἦταν τουρσί... [Ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐξέλθῃ] Πάγω νὰ εὕρῳ ἀνθρώπους νὰ ξανοῖξουν κομμάτι τὸ σπίτι, καὶ τοὺς νεκροθάπτας νὰ σηκώσουν τὴν καρδιά... [Βαίνει πρὸς τὸ βάθος, ἀλλὰ βλέπει εἰσερχομένην ἀριστέρερον τὴν Ἑλένην] Ποιὰ εἶνε αὐτή;... ἡ Ἑλένη;

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. ΕΛΕΝΗ.

ΕΛΕΝΗ ἥτις ἐσθλῆς βάλλουσα κραυγὴν ὡς βλέπει τὸν Νικόλαον. — ὦ Α ! . . .
 [Ζητεῖ νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἀναγνωρίζουσα εὐθὺς αὐτὸν τρέχει πλησίον του] Θεε μου, σὺ εἶσαι ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀναγκαλιζόμενος αὐτήν. — Ἐλένη μου.

ΕΛΕΝΗ ὀλοφυρομένη. — ὦ Α, θεε μου . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀσπαζόμενος τὴν κεφαλὴν της. — Καῦμένο παιδί. . .

ΕΛΕΝΗ. — Δυστυχισμένη ἐγώ . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Αἶ, καλὰ . . . σώπαινε τώρα.

ΕΛΕΝΗ ἐπιτείνουσα τὰς κραυγὰς καὶ τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Νικο-
 λαοῦ κρύπτουσα. — Θεε μου . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μὴν κάμνης ἔτσι, Ἐλένη μου, θὰ ἀρρωστή-
 σης. . . Ἐγὼ ἔλεγα πῶς θὰ σ' εὕρω παρηγορημένην.

ΕΛΕΝΗ βάλλουσα σπαραξικάρδιον κραυγὴν. — ὦ Α τὸν ἔχασα ! . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ὑπομονή, παιδί μου, ὑπομονή. . . δὲν
 θὰ τὸν ἀναστήσουν τὰ δάκρυά σου . . .

ΕΛΕΝΗ ἀπελπισ. — Δέ θὰ τὸν ἀναστήσουν, ὄχι ! . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὀδηγῶν αὐτὴν πρὸς τὸ ἀνάκλιτρον ὅπου κἀνθεται ἀμόρτεροι. —
 Ἐλα κάτ' ἐδῶ.

ΕΛΕΝΗ κρύπτουσα τὸ πρόσωπόν της εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Νικολάου. — Θεε
 μου ! . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ προσπαθῶν νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν της. — Σήκωσε τὸ κε-
 φάλι σου, ἔχω τόσον καιρὸ νὰ σὲ ἰδῶ, Ἐλένη μου.

ΕΛΕΝΗ ρίπτουσα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω. — Θὰ πεθάνω !

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ. ὦ Α, μὰ αὐτὸ καταντᾷ μαρτύριον. . . ἔτσι
 θὰ πᾶμε ;

ΕΛΕΝΗ ἐκφεύγουσα τῶν χειρῶν του καὶ τρέχουσα πρὸς τὸ παράθυρον. — Θὰ σκο-
 τωθῶ !

ΝΙΚΟΛΑΟΣ τρέχων κατόπιν αὐτῆς. — Ἐλένη . . .

ΕΛΕΝΗ. — Ἀφησέ με νὰ πέσω ἀπὸ τὸ παράθυρο . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ κρατῶν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐσθῆτος. — Ετρελλάθης, παιδί μου ;

ΕΛΕΝΗ ἀπελπισ. — Θὰ φαρμακευτῶ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ περιπτυσσόμενος καὶ φέρον αὐτὴν εἰς τὸ ἀνάκλιτρον. — Ἐλένη
 μου, τί καμώματα εἶν' αὐτά ;

ΕΛΕΝΗ ὀλοφυρομένη. — Ἀχ θεέ μου, θεέ μου, ἵνα τί μὲ ἐγκα-
 τέλιπες ; Ἥλί, Ἥλί, λαμὰ σαβαχθανί ; !

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐπιδεικνύων λύπην. — Σαβαχθανί, μάτια μου. . .

ΕΛΕΝΗ. — Γιατί ν' ἀποθάνῃ ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὡς ἄνω. — 'Ηλί....

ΕΛΕΝΗ. — Γιατί;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὡς ἄνω. — Λαμά....

ΕΛΕΝΗ. — Δέ μ' ἐλυπήθη ὁ Θεὸς ποῦ μ' ἄφησεν ἔρημον ἔς τὸν κόσμος;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ καθήμενος μετ' αὐτῆς. — Τί νὰ γείνη, παιδί μου, ὑπομονή· αἶ, βλέπεις, αὐτὰ ἔχει αὐτὸς ὁ κόσμος.... δὴ οὐόρλδ!... "Άλλος γεννιέται, ἄλλος πεθαίνει καὶ οἱ περισσότεροὶ ζοῦν.... ἐσὺ ἔτυχες νὰ εἶσαι μὲ τοὺς περισσοτέρους.

ΕΛΕΝΗ. — Τέτοια ζωὴ τί νὰ τὴν κάμω;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — "Άφησε τώρα τὰ κλάμματα καὶ ἔλα νὰ μιλήσωμεν ὀλίγον.

ΕΛΕΝΗ κλαίουσα. — "Άχ, καὶ πῶς νὰ τ' ἀφήσω;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Θὰ μ' ἐπερίμενες πρὸ πολλοῦ, αἶ;

ΕΛΕΝΗ φυσικῶς ὡς νὰ μὴν εἶχε καὶ δακρύση. — "Ηλπίζα ὅτι θὰ ἤρχεσθαι ἅμα ἐλάμβανες τὸ γράμμα μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — "Ἦτο ἀδύνατον, κόρη μου, διότι ἔπρεπε νὰ τακτοποιήσω πρῶτον ὅλας μου τὰς ὑποθέσεις καὶ μὲ τὸ σήμερον καὶ μὲ τὸ αὔριον κατήντησε νὰ γείνη χρόνος· ἀλλὰ τώρα ἦλθα καὶ θὰ καθήσω μαζὶ σου· γυναῖκα δὲν ἔχω, παιδιὰ δὲν ἔχω, εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποῦ μοῦ μένεις, δὲν πιστεύω νὰ νυμφευθῶ, διότι ἐγῆρασα, καὶ ἔτσι θὰ ζήσωμε πλέον μαζῇ.

ΕΛΕΝΗ ἀναλαμβάνουσα τὸ πρότερον κλαυθμηρὸν ὕφος. — Δι' ὀλίγον καιρόν, θεῖε μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Πῶς δι' ὀλίγον καιρόν;

ΕΛΕΝΗ. — Θὰ γείνω καλόγρηα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Δὲν πιστεύω νὰ ἔχασες τὸν νοῦν σου.

ΕΛΕΝΗ ἐγειρομένη. — "Α, μὴ μοῦ λέγῃς τίποτε....

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὁμοίως. — "Ελα ἐδῶ.

ΕΛΕΝΗ. — "Οχι, ὄχι....

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μὰ δὲν εἶνε δυνατόν.

ΕΛΕΝΗ βάλλουσα κραυγὴν ἀπέλπισίας καὶ πίπτουσα λιποθύμος. — "Α!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐκπληκτός. — "Ω!... 'Ελένη!... ἐλιποθύμησεν;... 'Ελένη μου, 'Ελένη.....

ΣΚΗΝΗ Δ'

Οἱ ἄνωτέρω, ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ φέρουσα τὸν καφὲν τοῦ Νικολάου καὶ βλέπουσα τὴν "Ελένην λιποθύμον. — Αἶ!.. τί ἔπαθε; [Πίπτει τῶν χειρῶν αὐτῆς ὁ δίσκος]. — Ποῦ ἦταν ἡ κατὰ τὴν ὥρα, παιδάτσι μου; βῆ! βῆ! βῆ!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Κερά Καλομοῖρα, ὀλίγο νερό γρήγορα, ἔλιπο-
θύμησε.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἀνερχομένη. — Ἄλλοι κακὸ ποῦ ἔπαθα!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ. — ὦ Α, μὰ πολὺ κατὰκαρδα παίρνουν τὴ κάθε
λύπη τους ἢ Ἀθηναίαις.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ φέρουσα ὕδωρ. — Ἐλέγκω μου, Ἐλέγκω μου, ἄνοιξε
τὰ ματάττα σου, παιδάττι μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Τρίψε τῆς τὸ μέτωπο, κερά Καλομοῖρα, ἄντε
γειά σου.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Νὰ φέρουμε τὸ γιατρό, κύρ Νικολάτση;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Καλὲ δὲν βαρύνεσαι... δὲν εἶνε τίποτε.

ΕΛΕΝΗ συνερχομένη. — Ἄχ!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Νά, βλέπεις;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Ἐλέγκω μου, σήκω, παιδάττι μου, πιὲ μιὰ
γουλίτσα νερό.

ΕΛΕΝΗ — Θὰ πεθάνω.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ περίτρουος. — Στιὸς τσαὶ Παναγιά!... δάκωσ' τὴ
γλῶσσα σου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ἔλα σήκω, δὲν ἔχεις τίποτε....

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Νὰ σοῦ κάνω ἓνα τίλιο;

ΕΛΕΝΗ ἐξησθενημένη φωνῇ. — Ὅχι, κερά Καλομοῖρα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Νὰ σοῦ κάνω ἓνα χαμομηλι;

ΕΛΕΝΗ. — Ὅχι, ὄχι, εὐχαριστῶ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Κάμε τὸν καφέ μου, κερά Καλομοῖρα, ἔς τὸ
θεό σου.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἀνερχομένη. — Τὸν καφέ; ὀρισμός σου...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ. — Πῶ; νὰ κάμω διὰ νὰ φέρω μίαν διόρθωσιν;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἀφρουσα τὸν δίσκον καὶ κατερχομένη. — Τί λέεις; νὰ στείλω
γιὰ τὸ γιατρό;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀνυπομονῶν. — Οὐ κ' ἐσύ... Μπόαρ!...

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἀπερχομένη. — Αἶ, καλά, καλά, καλά....

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΝΙΚΟΛΑΟΣ, ΕΛΕΝΗ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Πῶς εἶσαι;

ΕΛΕΝΗ. — Καλλίτερα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ καθήμενος παρ' αὐτῇ. — Ἄκουσε νὰ σοῦ εἰπῶ, Ἐλένη
μου ἔλα νὰ κάμωμ' ἓνα ταξειδάκι.

ΕΛΕΝΗ ἐκινισταμένη. — Τί πρᾶγμα;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ἐνα μικρὸ ταξειδάκι ἕως εἰς τὴν Ἰταλίαν, νὰ λησμονήσῃς τὴν λύπην σου, ν' ἀλλάξῃς ἀέρα

ΕΛΕΝΗ. — Ὅχι, θεῖτε μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μὰ διατί;

ΕΛΕΝΗ τραγικῶς. — Καθῆκον ἱερὸν μὲ δεσμεύει ἐδῶ, ἀνήκω εἰς τὸν σύζυγόν μου καὶ ὁ σύζυγός μου εἶνε

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ μεταβαίνων ἀριστερᾷ. — Μπαλσαμωμένος! . . . πῶς τὸ ἐλησμόνησα;

ΕΛΕΝΗ ἀκούουσα τὸ ὀρολόγιον νὰ σημαίῃ τὴν ἑνάτην ὥραν καὶ βάλλουσα κραυγὴν. — ᾤ! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀναπηδῶν ἐντρομος. — Οὐὼτ ἰξ ἰτ;

ΕΛΕΝΗ μετροῦσα τὰς ὥρας. — Τρεῖς, τέσσαρες, πέντε, ἕξ, ἐπτά, ὀκτώ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ μετρῶν συγχρόνως τὰς μεσαιᾶς ὥρας. — Φῶρ, φαῖφ, σῖξ. . . .

ΕΛΕΝΗ τραγικῶς. — Ἐννέα! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὁμοίως. — Νάιν! . . .

ΕΛΕΝΗ. — Θεῖτε μου, κάμε τὸν σταυρόν σου πηγαίνω νὰ προσευχηθῶ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ σφίγγων τὰς γρόνθους αὐτοῦ. — Γχοδδέμ! . . .

ΕΛΕΝΗ βάλλουσα κραυγὴν καὶ ἀπερχομένη δεξιᾷ. — ᾤ!

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΝΙΚΟΛΑΟΣ μόνος βλέπων ἐννεὸς πρὸς τὴν θύραν καὶ εἶτα κατερχόμενος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Εἶδα πολλοὺς τρελλοὺς 'ς αὐτὸν τὸν κόσμον, μὰ τέτοια τρέλλα δὲν τὴν εἶδ' ἀκόμη [Μιμούμενος τὸ τραγικὸν ὅρος τῆς Ἑλένης]. — Πηγαίνω νὰ προσευχηθῶ! [Διατρέχων τὴν πύθουσαν]. — Ταξειδάκι θέλω νὰ κάμω ἐγώ, καὶ δὲν τὴν παίρνω νὰ τὴν πάγω 'ς τὴν Κέρκυρα; αὐτὴ εἶνε γιὰ τὸ φρενοκομεῖον! [Δυσανασχετῶν]. — Ἐδῶ καὶ ἄλλαις ἔχασαν τοὺς ἄνδρας των, μὰ καμμιὰ δὲν ἄκουσα νὰ τὸν μπαλσαμώσῃ. . . . Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ τὸν ἔχῃ μπαλσαμωμένο τὸν ἄνθρωπο σὰν νὰ ἤτανε μούμια! Τίποτε, θὰ πάγω νὰ εὕρω νεκροθάπτας νὰ τὸν θάψουν καὶ ἅς κλάψῃ ὅσο θέλει ἡ κυρία Ἑλένη. [Λαμβάνων τὸν πῆλον καὶ τὴν ράβδον του]. — Πρῶτα ὅμως θὰ τοὺς φέρω νὰ πάρουν τὸ τουρσί ποῦ εἶνε 'ς τὴ μπουκάλᾳ! . . .

ΣΚΗΝΗ Ζ'

ΝΙΚΟΛΑΟΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ μελανέμων, κάτωχρος, ἀτημέλητον ἔχων τὴν κόμην καὶ τὴν γεινάδα, τὸ δὲ βλέμμα πυρῶδες καὶ ἄγριον. — Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὑποκλίνων. — Κύριε... [Ἰδία]. — Ποιὸς διάβολος εἶνε αὐτός;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ πεφοβισμένος. — Ἐξέρχεσθε;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Δηλαδή...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ μετὰ δισταγμοῦ. — Ἦθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ δεχθῆτε μίαν στιγμήν...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ κατερχόμενος ἀριστερᾷ καὶ δεικνύων τὸ ἀνάκλιτρον. — Ὅρισατε, παρακαλῶ... καθήσατε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ καθήμενος ἐν θλίψει. — Εὐχαριστῶ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἱστάμενος πρὸ αὐτοῦ. — Πρὸς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὑψὼν περίλυπον βλέμμα. — Ὀνομάζομαι Ἀλέξανδρος Βεντῆς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὑποκλίνων καὶ καθήμενος. — Χαίρω πολύ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἡρέμα ἐν ἀρχῇ, κατόπιν μετὰ συγκινήσεως καὶ τέλος τραγικῶς. — Πρὸ ἑξ μηνῶν ἐνυμφεύθην, κύριε, καὶ μετὰ ἑξάμηνον εὐδαιμονίαν, μετὰ βίον εἰς φθόνον δυνάμενον νὰ κινήσῃ καὶ αὐτοὺς τοῦ Παραδείσου τοὺς ἀγγέλους, ἀπώλεσα τὴν σύζυγόν μου!...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐκπληκτος. — ᾤΑ!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἀπομάσσων τὰ δάκρυά του. — Τὴν ἀπώλεσα διὰ παντός!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀποῦ ἐμόρφασε ἰδιαίτερος στρεφόμενος πρὸς τὸν Νικόλαον. — Λυποῦμαι κύριε, λυποῦμαι πολύ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ οὐτινος ἢ συγκινήσεως αὐξάνει. — Ἦτο ἄγγελος τοῦ οὐρανοῦ δραπέτις, ἥτις μοῦ ἐδόθη ἵνα τὸν βίον μου καταστήσῃ ἄλυτον, ἀνώδυνον... ἦτο πλάσμα θεσπέσιον, τὸ ὁποῖον θὰ χλαίω αἰωνίως.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ἰδία. — Τί διάβολο ἔχω νὰ κάμω ἐγὼ μὲ τοὺς ἀποθαμμένους;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὀλοφυρόμενος. — Συγχωρήσατέ με, δὲν δύναμαι νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου... ᾤΑ, κύριέ μου, ἂν τὴν ἐγνωρίζατε θὰ ἐχλαίετε μαζὶ μου βεβαίως ἦτο ἄγγελος!...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ἰδία στένων. — Ἀμαρτίαις εἶχες, Νικολῆ μου, σήμερα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἀπέθανε καὶ ὁ κόσμος ὅλος τὴν ἐλυπήθη. ὁ κόσμος ὅλος τὴν ἐκλαυσε, διότι εἶχε καρδίαν ἀγγέλου...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Κύριέ μου... [Ἰδία] Μπα, σὲ καλό σου!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ μετ' ἀπελπισμοῦ. — ᾤΑ, θεέ μου, διατί μὲ ἠδίκησας;... Διατί μὲ ἠδίκησε, κύριε, ὁ Θεός;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀφελῶς. — Τί νὰ σᾶς εἰπῶ;...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἦθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐξέλεξε τὴν ἰδικήν μου καρδίαν;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Καθὼς φαίνεται

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐγειρόμενος. — Ἐμένα ηὔρεν ; ἐμένα τὸν ταλαί-
πωρον καὶ τὴν ἐμὴν ἐπλήγωσε καρδίαν ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ἀλλά, κύριε . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἀφελῶς. — Τῆς ἔκαμα ποίημα, τὸ ὅποιον θὰ
χαράξω ἐπὶ τοῦ τάφου της.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — ᾤ ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἐν αὐτῷ ἐκφράζω τὴν λύπην μου, τὸν
θαυμασμόν μου, τὴν λατρείαν μου, τὸν πόνον μου, τὰς φροντίδας
μου... ἔλα τέλος πάντων τὰ συναισθήματα τὰ ὅποια μὲ κατέχουν,
ἀφ' ἧς στιγμῆς μετέστη πρὸς τὸν Κύριον.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐκπληκτος. — Ποῖον κύριον ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Πρὸς τὸν Θεόν

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — ᾤ . . . ὄλ ράϊτ ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἀπαγγέλλων μετὰ πάθος :

Νυκτοβλέφαρος αἰθρία,
ἀνουράνευτος σκιά,
ἡ αἰχμάλωτος καρδιά
ποντοπόρος θρηγιᾶ.
ᾤσο σὺ ὁ ἄγγελός μου,
ἡ ζωὴ μου, σὺ τὸ πᾶν,
σ' εἶχα πάντοτε ἐντός μου
καὶ σοῦ ἔκαμνα πᾶν, πᾶν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐκπληκτος. — Τί πρᾶγμα ; πᾶν, πᾶν ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ναί, πᾶν, πᾶν, . . . μὲ τὸ χέρι μου . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ βλέπων αὐτὸν ὑπόπτως. — Τρία πουλάκια χά-
θουνται

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐξακολουθῶν :

Μαύρη πλάξ θὰ σὲ σκεπᾶσῃ
ὁ ἀήρ θὰ σὲ φρουρῇ
ἀλλ' ἐμὲ θὰ μ' ἀναρπᾶσῃ
ὁ Σατὰν καὶ τὰ Οὐρί.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ. — Λὲρ μπαλέρ, ξιφιρ μαλέρ ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ μετ' ἀπελπισμοῦ :

Μία νύξ θὰ μᾶς χωρίζῃ
τῶν ἀστέρων, τοῦ παντός,
ἀργυρόπεπλος θὰ σχίζῃ
τὰ ἐντὸς καὶ τὰ ἐκτός ! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ἰδία*. — Αὐτὸς βάζει κάτω καὶ τὸν Ἐξαρχό-
 πουλον ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Πῶς σὰς φαίνεται ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Λαμπρόν, ἔξοχον ! . . . τὸ ἐκάματε μό-
 νος σας ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Εἶνε νὰ τὸ ἐρωτᾶτε, ὅταν βλέπετε ὅτι εἶνε
 κραυγὴ ὀδύνης τὴν ὁποίαν ἐκπέμπω ἐκ βάθους ψυχῆς ; . . . διότι
 ὅπου καὶ ἂν εἶμαι, ὅπου καὶ ἂν πάγω τὴν βλέπω ἐμπρὸς μου,
 παιδράν, μειδιῶσαν, νὰ μοῦ τείνη τὰς χεῖρας, νὰ μὲ προσκαλῇ
 νὰ μοῦ προτείνῃ τὰ χεῖλη της. . . . [Τείνων τὰς χεῖρας] Ἄ, σὺ εἶσαι,
 σὺ εἶσαι, Κόριννα, στάσου, μὴ φεύγῃς. . . . [Διατρέχων τὴν αἰθούσαν
 τεταμένους ἔχων τοὺς βραχίονας ὅπως συλλάβῃ τινὰ καὶ βλέπων τὸν Νικόλαον ἀπομακρυνό-
 μενον αὐτοῦ] Μὴ φεύγῃς . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀποφεύγων αὐτὸν *ἰδία*. — Αὐτὸς εἶνε δαιμονισμένος...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ τρέχων κατόπιν τοῦ Νικόλαου. — Κόριννα, Κόριννα . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ διαφεύγων. — Ἐγὼ τὸν φοβοῦμαι. . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Κόριννα ! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Πίσω μου εἶσαι, δαίμονα, κ' ἐμπροστὰ μου
 κρέμεσαι . . . ,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ κατορθὼν νὰ συλλάβῃ αὐτόν. — Κόριννα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐξανιστάμενος. — Μά, κύριε . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ λιποθυμῶν ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ Νικόλαου. — Ἄ !

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐμβρόντης. — Νά τα μας ! . . .

ΣΚΗΝΗ Η'

Οἱ ἄνωτέρω, ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ κομίζουσα ἐπὶ δίσκου τὸν καφίν. — Στιὸς τσαὶ Παν-
 γιά ! . . . [Ὁ δίσκος πίπτει τῶν χειρῶν της] Τ' εἶνε πάλι ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ καθίζων τὸν Ἀλέξανδρον ἐπὶ ἐδωλίῳ. — Κερά Καλομοῖρα,
 ὀλίγο νερὸ γρήγορα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ παρατηροῦσα τὸν Ἀλέξανδρον. — Βῆ, βῆ, παιδάτσι μου,
 πὶς εἶνε τοῦνος ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Φέρε τὸ νερὸ σοῦ λέγω. . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἀνερχομένη. — Ποῦ ἔβρεθηχ' ἐπά ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μπρὲ ἄφησε τῆς κουβένταις τώρα καὶ κάμε
 γρήγορα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ κατερχομένη. — Καλὸ ντὲ, δὲν εἶπα τσαὶ τίποτες
 καχό.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Χύσε του ὅλο τὸ κανάτι . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ραντίζουσα αὐτόν. — 'Σ τὰ μαῦρα ντυμένος εἶνε ὁ ἄραχλος κλύμένη θὰ 'νε ἡ καρδοῦλά του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ συνερχόμενος. — 'Α!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Πῶς εἴσθε, κύριε ; . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Καλά, σᾶς εὐχαριστῶ ποῦ εἴμμι ; τί ἔπαθα ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ τρίβουσα τὰς χεῖράς του. — 'Αραθυμιὰ ἦτανε, παιδάτσι μου, πάει, 'πέρατσε. . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ συνερχόμενος ἐντελῶς. — Ναί, ἐλιποθύμησα. . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἐξακολουθοῦσα νὰ τρίβῃ τὰς χεῖρας. — Θέλεις νὰ σοῦ κάνω ἓνα τιλίο ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — "Οχι, γερόντισσά μου, εὐχαριστῶ.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Θέλεις νὰ σοῦ κάνω ἓνα χαμομήλι ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — "Οχι, ὄχι. . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Θέλεις νὰ σοῦ. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀνυπομονῶν. — 'Αφοῦ σοῦ λέγει ὁ ἄνθρωπος πῶς δὲ θέλει. . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Καλὸ ντέ, ὅπως ὀρίζεις. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐν ἀναγκήσῃ. — Χὸτ ἐ μπόαρ γιούαρ ! . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ πλησιάζουσα αὐτόν. — Νὰ σοῦ κάνω τὸν καφέ ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὀργίλος. — Νὰ μὴ μοῦ κάνης τίποτε. . . . Στιούπιδδ !

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Μὴν εἰς' ἔτσι, παιδάτσι μου. . . . δὲ φταίω ἡ ἄμοιρη. . . . τρέμουνε τὰ χέρια μου, τρέμουνε τὰ γόνατά μου, καὶ σὰν ἰδῶ ἀνήμερο ἄνθρωπο ραίζεται ἡ καρδιά μου . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Αἶ, καλὰ, πήγαινε τώρα, στιούπιδδ φέλλω ! . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ αἶρουσα τὸν δίσκον καὶ ἀπερχομένη. — 'Α, μὰ τούτη τὴ βολὰ θὰ κάνω τὸ σταυρό μου πρῶτα. . . .

ΣΚΗΝΗ Θ'

ΝΙΚΟΛΑΟΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Κύριε, μὲ συγχωρεῖτε. . . . ἀλλ' ἡ μεγάλη λύπη τόσοσ μὲ κατέβαλεν ὥστε καὶ ἡ ἐλαχίστη συγκίνησις μοῦ φέρει ἀμέσως λιποθυμίαν. . . . Συγχωρήσατέ με. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ διαμαρτυρόμενος. — "Ω, σᾶς παρακαλῶ. . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — 'Εὰν ἐγνωρίσατε τὴν λύπην θὰ συμπαθήσετε καὶ θὰ μὲ δικαιώσετε τὴν ἡγάπησα πολὺ καὶ δὲν θὰ τὴν λησμονήσω ποτέ. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀπορῶν. — 'Αλλ' ἐγὼ εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ καθήμενος. — Ἴδού, κύριέ μου, μὲ δύο λόγια... Ἦλθον ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ τῆς κάμω τάφον μεγαλοπρεπῆ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ καθήμενος. — Οὐέλλ ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἐχω μεγάλην περιουσίαν, ἀλλὰ θὰ τὴν ἐξοδεύσω ὅλην διὰ νὰ τῆς κάμω μαυσωλεῖον ἄξιον τῆς ψυχῆς της.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Οὐέλλ, οὐέλλ ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν δὲν ἔχομεν γλύπτας καλοὺς· ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας εἴσθε τεχνῖται ἄριστοι καὶ ἀπευθύνομαι εἰς ὑμᾶς, ὅτις ἔχετε κεκτημένην φήμην. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. ἐκπληκτος. — Εἰς ἐμέ ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Μάλιστα, κύριε, εἰς ὑμᾶς . . . ἂ, μὴ μοῦ τὸ ἀρνηθῆτε . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ἀλλά, κύριε . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Γνωρίζω ὅτι ἔχετε ἀπείρους ἐργασίας, γνωρίζω ὅτι ὀλίγιστος σᾶς μένει καιρὸς, ἀλλὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν σας τὴν λύπην μου, λάβετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι θὰ ἐργασθῆτε διὰ τὴν ἀγγελικὴν τῆς συζύγου μου ψυχὴν . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ἐγώ ; . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Κύριε Κάσσιε, μὴ μοῦ τὸ ἀρνήσθε . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Κάσσιος ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Σᾶς παρακαλῶ . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Λανθάνεσθε, κύριε, δὲν ὀνομάζομαι Κάσσιος, δὲν εἶμαι γλύπτης. ἐγὼ εἶμαι ἔμπορος καὶ ἦλθα σήμερον ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐκπληκτος. — Ἐμπορος ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μάλιστα ἐμπορεύομαι εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην . . . Σέρβιτσαλ ἐντ Κομπανῆ. Νιού Γιόρκ, Ὁλδ Ρόαδ Κένσιγτων . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Πῶς ; ἐλανθάσθην ; τὸ ὄνομά σας . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Τὸ ὄνομά μου τὸ καθεαυτὸ εἶνε Νικόλαος Σερβιτσαλόπουλος, ἀλλ' εἰς τὴν Ἀμερικὴν οἱ ἄνθρωποι ἀφαιροῦν ὅτι εἶνε περιττὸν καὶ ἔτσι ἔμεινα μόνον Σέρβιτσαλ . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἀληθῶς δὲν εἴσθε ὁ Κάσσιος ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Σᾶς διαβεβαίω . . . Μίστερ Σέρβιτσαλ . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. ἐγείρομενος καὶ περισκοπῶν τὴν αἴθουσαν — Πραγματικῶς δὲν εἶνε οἶκος γλύπτου ὁ οἶκός σας . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Λάθος θὰ ἐκάματε . . . θὰ σᾶς ἔδειξαν ἄλλο σπίτι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Μὰ ἐδῶ μοῦ εἶπαν εἰς τὸ Βαρβάκειον πλη-

σίον κολλητὰ εἰς μίαν μάνδραν, εἰς τὴν γωνίαν ὅπου εἶνε καὶ ἓνας φούρνος, ἄντικρυ σ' ἓνα χρωματοπωλεῖον, σ' ἓνα μεγάλο σπίτι ποῦ τὰ παράθυρα εἶνε πάντοτε κλειστά.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Κ' ἐγὼ τὰς αὐτὰς σχεδὸν πληροφορίας ἔλαβον... Φαίνεται ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν γνωρίζουν οὔτε ἀριθμοὺς οὔτε ὀνομασίας ὁδῶν... συνεννοοῦνται ἀκόμη μὲ τῆς μάντραις καὶ μὲ τοὺς φούρνους.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ λαμβάνων τὸν πλόν του. — ὦ Α, κύριέ μου, λυποῦμαι πολὺ... μὲ συγχωρεῖτε ὅτι σᾶς ἠνόχλησα...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Τίποτε, τίποτε...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὑποκλίνων. — Σᾶς προσκυνῶ καὶ σᾶς ζητῶ καὶ ἄλλιν συγγνώμην...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ λαμβάνων τὸν πλόν του. — Τίποτε, σᾶς λέγω... ἐξερχόμεθα μαζῇ... Γκῶ ἃ χέδδ!

ΣΚΗΝΗ Ι'

Οἱ ἀνωτέρω, ΕΛΕΝΗ.

ΕΛΕΝΗ. — Θεῖέ μου...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐμβρόντητος καὶ τὸ πρόσωπον ἀποστρέφων. — Μία γυναῖκα!

ΕΛΕΝΗ ὁμοίως καὶ ταυτοχρόνως. — Ἕνας ἄντρας!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Τί θέλεις, Ἐλένη;

ΕΛΕΝΗ ἔχουσα πάντοτε τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον καὶ διὰ τῆς χειρὸς κάμουσα νεύματα νὰ φύγῃ ὁ Ἀλέξανδρος ἐνῶ καὶ οὗτος διὰ χειρονομιών τὴν ἀποστραφὴν του ἐκδηλοῖ.
— Ποῖος εἶνε αὐτός; τί ζητεῖ ἐδῶ; τίς τοῦ ἔδωκε τὴν ἄδειαν;.. νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μὴν ταράττεσαι, κατὰ λάθος εἰσῆλθε...

ΕΛΕΝΗ. — Νὰ φύγῃ... νὰ φύγῃ...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ δεικνύων αὐτῇ τὴν θύραν. — Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε... ἡ ἀνεψιά μου... θὰ σᾶς εἰπῶ καθ' ὁδόν... πᾶμε...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὅστις ἀνῆρχετο στρέφων δειλιῶς τὸ πρόσωπον. — Κυρία μου... κατὰ λάθος...

ΕΛΕΝΗ ἥτις ἐστρεψε καὶ αὐτὴ. — Κύριε... [βαλλούσα κραυγὴν ὡς παρετήρησεν αὐτὸν] ὦ Α!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — ὦ Ω!...

ΕΛΕΝΗ. — Ἀλέξανδρε!...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἐλένη!...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐκπληκτος. — Μπα, γνωρίζεσθε;

ΕΛΕΝΗ μετὰ δειλίας — Τὸν ἐγνώριζα... τὸν κύριον... ὅταν ἤμουν ἀνύπανδρος...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Τί κάμνεις, Ἑλένη;

ΕΛΕΝΗ σείουσα μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν. — Τί νὰ κάμω; εἶμαι δυστυχής. . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Κ' ἐσύ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Αἴ, μὰ ἀφοῦ γνωρίζεσθε, τί ἄλλο θέλετε; Ὅλ' ῥαίτ! . . . καὶ οἱ δύο λυπημένοι, καὶ οἱ δύο ἔχοντες ἀνάγκην παρηγορίας, καθήσατε καὶ εἰπέτε τα διὰ νὰ ἰδῆτε τίνος λύπη εἶνε μεγαλειτέρα . . . Ἐγὼ πηγαίνω μίαν στιγμὴν ἔξω καὶ ἐπανέρχομαι.

ΕΛΕΝΗ. — Θεεῖ μου . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Κάθησε, κάθησε . . .

ΕΛΕΝΗ. — Μὴν ἀργήσης, δὲν θέλω νὰ μείνω πολλὴν ὥραν μόνη.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ χαιρετίζων τὸν Ἀλέξανδρον. — Κύριέ μου, σᾶς εἶμαι δοῦλος σας ταπεινότητος.

ΕΛΕΝΗ. — Ἐλπίζω ὅτι δὲν θ' ἀργήσετε, διότι μόνος μὲ μίαν κυρίαν . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — ᾤ, μπᾶ, ᾤ, μπᾶ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Σᾶς παρακαλῶ . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ ἀνερχόμενος. — Πάω νὰ φέρω τοὺς νεκροθάπτας νὰ πάρουν τὴν καρδιά. [Χαιρετίζων ἀμφοτέρους ἀπὸ τῆς θύρας]. — Γχοὺτ μπάη! . . .

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΕΛΕΝΗ

ΕΛΕΝΗ δισταχούσα. — Καθήσατε, κύριε Ἀλέξανδρε . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἑλένη, διατί φορεῖς πένθος;

ΕΛΕΝΗ καθημένη. — Ἔχασα τὸν σύζυγόν μου . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔκπληκτος. — ᾤ!

ΕΛΕΝΗ. — Καὶ σεῖς;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ στένων. — Κλαίω τὴν γυναῖκά μου . . .

ΕΛΕΝΗ. — ὦ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ κλαίων. — Δυστυχισμένη Ἑλένη!

ΕΛΕΝΗ ἀπομάρσουςα τὰ δάκρυά της. — Ταλαίπωρε Ἀλέξανδρε . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — ᾤ, δὲν ὑπάρχει μεγαλειτέρα λύπη . . .

ΕΛΕΝΗ. — Ὅχι, ὄχι, δὲν ὑπάρχει . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Δὲν ὑπάρχει . . .

ΕΛΕΝΗ κλαίουσα. — Τὸν ἔχω μπαλ-σα-μω-μέ-νον . . . καὶ ἐ-χεῖ μέ-σα ἔ-χω τὴν καρ-διά του . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *όλοφυρόμενος*. — 'Ε-χεῖ μέ-σα ; ... ὦ Α, δι-α-τί
 νὰ μὴν τὴν μπαλ-μπαλ-σα-μῶ-μῶ-μῶ-σω κ' ἐ-γὼ-γὼ-γὼ...

ΕΛΕΝΗ *στένουσα βαθύως*. — "Αχ!...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *όμοιος*. — "Ωχ!...

ΕΛΕΝΗ *λυρικῶς*. — "Ημεθα τόσον εὐτυχεῖς!... μὲ ἡγάπα...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *ἀφελῶς*. — "Ετσι αἱ;

ΕΛΕΝΗ. — ὦ Α, πῶς μὲ ἡγάπα!... ἤμουν ἡ πρώτη του ἀγάπη.

ἡ πρώτη...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — ὦ Ητο νέος;

ΕΛΕΝΗ. — Νεώτατος... πενήντα χρόνων!...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Δηλαδή ὄχι καὶ τόσον...

ΕΛΕΝΗ. — 'Αλλ' ἦτον ὠραίος, γλυκὺς, ἔξυπνος... "Αχ!...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Μὴν κλαίης, 'Ελένη... αὐτὰ ἔχει ὁ κό-
 σμος... Μήπως ὑπάρχει δυστυχέστερος ἄνθρωπος ἀπὸ ἐμέ;

ΕΛΕΝΗ. — 'Εγώ...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ποτέ!... ἦτο ἄγγελος ἡ Κόριννα.

ΕΛΕΝΗ *ἀφελῶς*. — Πῶς τὴν ἔλεγαν;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Κόρινναν

ΕΛΕΝΗ. — Τί περίεργον ὄνομα...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Σπάνιον πρὸ πάντων... Καὶ ἦτο τόσον
 ὠραία, ὦ, τί πλᾶσμα ἦτο!... ποτέ δὲν μ' ἐπίκρανε, ποτέ δὲν
 μοῦ εἶπε λόγον κακόν... μὲ ἡγάπα, 'Ελένη, μ' ἐλάτρευε...
 καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἑξῆ μῆνας μ' ἄφησεν ἔρημον, μόνον, ἀπαρηγό-
 ρητον...

ΕΛΕΝΗ. — 'Εμένα ἔπειτα ἀπὸ ἑνα χρόνον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — "Ενα χρόνον; αἱ;

ΕΛΕΝΗ. — ὦ Α, τί σχέδια ἐκάμαμεν...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — 'Αμ' ἐμεῖς;

ΕΛΕΝΗ. — Τώρα δὲν μοῦ μένει ἄλλο παρὰ νὰ γεῖνω κα-
 λόγρη.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — 'Αλήθεια;

ΕΛΕΝΗ. — Βέβαια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Λαμπρὰ ἰδέα... δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ, θὰ
 γεῖνω καλόγρητος.

ΕΛΕΝΗ. — Τί εἶνε πλέον ὁ κόσμος δι' ἡμᾶς;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Τίποτε.

ΕΛΕΝΗ. — "Ολα τὰ βλέπω μαῦρα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — "Ολα μοῦ ἐνθυμίζουν τὴν Κόρινναν, καὶ
 λυποῦμαι καὶ καίεται ἡ καρδιά μου...

ΕΛΕΝΗ *κλαίουσα*. — "Εχεις δίκαιον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *κλαίων*. — ὦ Α, μόνος μου τοῦλάχιστον εἰς τὸν

Ἄθωνα δὲν θὰ βλέπω ὅ τι ἔβλεπε, δὲν θ' ἀκούω ὅ τι ἤκουε . . .
θὰ βλέπω αὐτὴν μόνην, αὐτὴν μόνον θ' ἀκούω . . .

ΕΛΕΝΗ στένουσα βαθύως. — Ὦχ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁμοίως. — Ἀχ! . . . [Στραγγίζων τὸ μανδήλιόν του].
— Ἐχεις κανένα μαντῆλι νὰ μοῦ δανείσης;

ΕΛΕΝΗ ἐξάγουσα ὁρμαθὸν κλειδίων. — Μανδῆλι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ λαμβάνων μάκτρον. — Ἄφησε ἡῦρα αὐτὴν τὴν πε-
τσέτα . . . ὅταν τὴν βρέξω καὶ αὐτὴν θὰ σοῦ ζητήσω ἓνα τρα-
πεζομάντηλον . . .

ΕΛΕΝΗ. — Ἐχάθη ὀλίγη εὐτυχία κ' δι' ἡμᾶς τοὺς δυστυχεῖς;
Ἄ, τί ἄδικος ποῦ εἶνε ὁ Θεός.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ πίπτων ἐπὶ ἰδωλίου. — Τί τοῦ ἐκάναμε καὶ μᾶς τυ-
ραννεῖ;

ΕΛΕΝΗ. — Μόνος ὁ θάνατος θὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ βύ-
σανα . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Τί εὐτυχισμένοι ποῦ ἤμεθα πρὸ πέντε
χρόνων!

ΕΛΕΝΗ. — Τίς ἤλπιζεν ὅτι θὰ εὐρεθῶμεν πάλιν καὶ τόσον δυσ-
τυχεῖς! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ λυρικός. — Ἐνῶ διεβλέπομεν προσημεδιῶσαν
τὴν εὐτυχίαν.

ΕΛΕΝΗ. — Πότε παρῆλθον πέντε χρόνια! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Νομίζω ὅτι εἶνε χθὲς ἀκόμη ἐκεῖνος ὁ και-
ρὸς ποῦ διεσκεδάζαμεν.

ΕΛΕΝΗ. — Ἀλήθεια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ πλησιάζων τὸ ἰδωλίον του. — Ἐνθυμεῖσαι πότον ἔχο-
ρεύσαμεν ἓνα βράδυ εἰς τῆς κυρίας Σοφοκλείδου.

ΕΛΕΝΗ. — Ὅταν ἐπέσαμεν;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ πλησιάζων τὸ ἰδωλίον του. — Τί πέτιμον ἦτο κ'
ἐκεῖνο! . . .

ΕΛΕΝΗ. — Ἀκόμη τὸ ἐνθυμοῦμαι

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ πλησιάζων ὅπως διόλου πρὸς αὐτὴν καὶ περιπαθῶς. — Ἄ,
τότε τὰς στιγμὰς τοῦ βίου μου ἐπλήρου ἢ γλυκεῖά σου εἰκών.

ΕΛΕΝΗ πεφοβισμένη. — Σιώπαινε, σιώπα. . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἀλλὰ κχτόπιν εἶδα τὸν ἄγγελον ἐκεῖνον.

ΕΛΕΝΗ μετὰ μομφῆς. — Καὶ μ' ἐλησμόνησες. . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ διαμαρτυρούμενος. — Ὁχι, ὄχι δὲν σ' ἐλησμόνησα
ποτέ . . . ἦτο δυνατόν νὰ σέ λησμονήσω;

ΕΛΕΝΗ. — Ναί, ἔτσι μοῦ τὰ λέγεις τώρα . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ὁχι, σὲ ὀρκίζομαι . . . Καὶ αἱ δύο μυχθῇ,

ἢ μία μακρὰν καὶ ἡ ἄλλη πλησίον, κατεστήτατε μέρος τῆς ζωῆς μου εὐτυχές.

ΕΛΕΝΗ. — Τῆς εἶχες ἀναφέρει ποτὲ τὸν ὄνομά μου;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ κάτω νέον. — Ποτέ... ἦτο ζηλότυπος...

ΕΛΕΝΗ. — Αἶ, τῇ συχαμένῃ!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ δάκνων τὰ χεῖλη. — Ἐλένη!...

ΕΛΕΝΗ. — Τί κακὸν πρᾶγμα νὰ εἶνε κανεὶς ζηλότυπος...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἐσὺ δὲν εἶσαι;

ΕΛΕΝΗ. — Ἐγώ; διόλου μάλιστα...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἀρπάζων τὴν χεῖρά της. — ὦ Α. Ἐλένη μου...

ΕΛΕΝΗ ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά της. — Ἀλέξανδρε, τί κάμνεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Δὲν εἴμεθα φίλοι;

ΕΛΕΝΗ. — Φίλοι... βεβαίως...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ λαμβάνων τὴν χεῖρά της. — Διατί δὲν μοῦ ἀφίνεις τὸ χέρι σου τότε, Ἐλένη μου; Μήπως ἡ φιλία δὲν εἶνε αἰσθημα τὸ ὅποῖον ἡμπορεῖ νὰ διαρκέσῃ αἰωνίως ὅπως καὶ ὁ ἔρω;

ΕΛΕΝΗ. — Ἴσως καὶ περισσότερον τοῦ ἔρωτος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά της. — Λοιπὸν;

ΕΛΕΝΗ ἀποσύρουσα αὐτήν. — Ἀλέξανδρε!...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Δὲν θὰ εἴμεθα φίλοι;

ΕΛΕΝΗ. — Φίλοι;... πάντοτε...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐγειρόμενος. — ὦ Α, δὲν ὑπάρχει πλέον εὐτυχία δι' ἡμᾶς!... Εὐτυχία... λέξις κενή!...

ΕΛΕΝΗ ἀνίσυχος. — Ποῦ πηγαίνεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ μετὰ μικρὰν σκέψιν. — Πουθενά!...

ΕΛΕΝΗ. — Ἐλα, κάθησε ἐδῶ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου παρ' αὐτῆς. — Δι' ἡμᾶς τὰ δάκρυα καὶ οἱ στεναγμοί, τὰ ἄνθη τῶν τάφων καὶ ἡ ἐρημία!...

ΕΛΕΝΗ. — Ἀλήθεια...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ταλαίπωρος Ἐλένη, πῶς σὲ λυποῦμαι... νὰ μὴν προφθάσῃ νὰ χαρῆς τὸν κόσμον... διότι ἐπὶ τέλους σ' εἶνα χρόνον μέσα τί ἡμπόρεσες νὰ ἰδῇς;

ΕΛΕΝΗ. — Καὶ μήπως εἶδα τίποτε; ὁ ἄντρας μου δὲ μ' ἄφινε νὰ πηγαίνω παντοῦ...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Αἶ, τὸν μασκαρᾶ!...

ΕΛΕΝΗ δάκνουσα τὰ χεῖλη. — Ἀλέξανδρε!...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Καταραμένη τύχη!... τί ὠρχία θὰ ἐζούσαμεν οἱ δύο μας καθὼς εἴμεθα καὶ τόσον ἀγαπημένοι...

ΕΛΕΝΗ. — ὦ Α, μὴ μοῦ ἐνθυμίζῃς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ παρατηρῶν τὴν χεῖρά της. — Τί ἄσπρο ποῦ εἶνε τὸ χέρι σου...

ΕΛΕΝΗ φιλαρέσκως. — Εἶνε ἄσπρο ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά της. — Καὶ πολὺ μάλιστα.

ΕΛΕΝΗ ἀσχυνητλή. — Ἀλέξανδρε ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Καὶ ἡ φίλις μας, Ἑλένη ;

ΕΛΕΝΗ. — Ἡ φίλις ; . . . ᾶ, ναί . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Κύτταξε τί διαφορὰν ἔχει ἀπὸ τὸ ἰδι-
κόν μου

ΕΛΕΝΗ. — Εὐρίσχεις ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Δὲν βλέπεις τί μαῦρον ποῦ εἶνε ;

ΕΛΕΝΗ. — Ἐστὶ εἶσαι ἄνδρας

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — ᾶ, διατί νὰ μὴν εἶμαι εὐμορφος.

ΕΛΕΝΗ. — Τί ἔχεις ; εἶσαι πολὺ καλός. . . . ὡς ἄνδρας εἶσαι.
ὅπως πρέπει νὰ εἶσαι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ περιπτυσσόμενος αὐτὴν. — ᾶ, Ἑλένη μου. . . .

ΕΛΕΝΗ προσπαθοῦσα νὰ διαφύγῃ. — Ἀλέξανδρε ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Πῶς σ' ἀγαπῶ. . . .

ΕΛΕΝΗ. — Αἶ' ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Φιλικῶς. . . . ἐσὺ δὲν μ' ἀγαπᾷς ;

ΕΛΕΝΗ. — Βέβαια. . . . φιλικῶς κ' ἐγώ. . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἀσπαζόμενος αὐτὴν ἐπανειλημμένως. — Ἄν ἐζούσαμε
πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως θὰ εἴμεθα μέλη τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας.

ΕΛΕΝΗ μετὰ μικρὰν σιγὴν. — Ἐνθυμεῖσαι πρὸ πέντε χρόνων ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἡμὴν πλησίον σου καὶ σοῦ ἔλεγα πό-
σον σὲ ἀγαποῦσα Σὺ τί μοῦ ἔλεγες ;

ΕΛΕΝΗ κάτω νεύουσα. — Πολλὰ πράγματα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — ᾶ, διατί, διατί νὰ χωρισθῶμεν ;

ΕΛΕΝΗ. — Διατί ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Τώρα τί θὰ κάμῃς, Ἑλένη ;

ΕΛΕΝΗ. — Τί νὰ κάμω ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐγειρόμενος. — Ἐγὼ δὲν ἀποφασίζω νὰ γείνω
καλόγηρος.

ΕΛΕΝΗ. — ᾶ ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Θὰ ἀγοράσω ἓνα σπιτάκι εἰς καμμίαν νῆ-
σον τῶν Κυκλάδων, εἰς τὴν Νάξον λόγου χάριν, καὶ θ' ἀποσυρθῶ
διὰ νὰ κλαίω τὴν Κόρινναν Σὺ θὰ γείνης καλόγηρα ;

ΕΛΕΝΗ. — Δὲν ἤξεύρω τί νὰ κάμω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἀγόρασε καὶ σὺ ἓνα σπιτάκι εἰς καμμίαν
ἄλλην νῆσον ἐκεῖ πλησίον, εἰς τὴν Πάρον ἢ τὴν Ἀντίπαρον,
φέρ' εἰπεῖν. . . .

ΕΛΕΝΗ. — Εἶνε κοντά ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Τρεῖς βουτιαίς. . . . θὰ ἔχω κ' ἓνα μικρὸ
τρεχαντῆρι νὰ ἔρχωμαι νὰ σὲ βρῶσκω.

ΕΛΕΝΗ ὑπόπτως. — Θὰ ἔρχεσαι ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους. — Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι.

ΕΛΕΝΗ δειλῇ. — Φοβοῦμαι. . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Τί φοβεῖσαι ;

ΕΛΕΝΗ, — "Αν καμμιά φορὰ σὲ πιάσῃ τρικυμία ; διατί νὰ
κατοικήσῃς ἄλλοῦ ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Καὶ δὲν κατοικοῦμεν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐ-
τὴν νῆσον ; Εἰς τὴν Φολέγανδρον παραδείγματος χάριν ποῦ εἶνε
καὶ ἔρημος.

ΕΛΕΝΗ. — Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Δὲν θὰ καθήμεθα μακράν.

ΕΛΕΝΗ. — "Εσὺ σ' ἓνα χωριὸ κ' ἐγὼ σὲ ἄλλο. . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Τρεῖς ὥραις τὸ πολὺ.

ΕΛΕΝΗ. — Καὶ δύο. . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Δύο πεζῇ, ἐπειδὴ ὁμως θὰ ἔρχωμαι μὲ τὸ
γαϊδουράκι θὰ τὸ παίρνω σὲ μία ὥρα.

ΕΛΕΝΗ — Καβαλλικεύεις καλὰ ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Νὰ δὰ ἡ ὥρα!... χρειάζεται καὶ τέχνη γιὰ
τὴ γαϊδουροκαβαλλαρία ;

ΕΛΕΝΗ. — Ποῦ ξεύρεις καμμιά φορὰ ; . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — "Εννοια σου· θὰ κάνω πέντ' ἔξη δοκιμάς...

ΕΛΕΝΗ. — Καὶ ἂν τὸ γαϊδοῦρι σου ἀγριέψῃ καμμιά 'μέρα ;
. . . . ὄχι, ὄχι. Φοβοῦμαι μὴν πάθῃς τίποτε, νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ
ἴδιο χωριό.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — "Ερχομαι.

ΕΛΕΝΗ. — Νὰ καθήσῃς ἀντίκρυ 'ς τὸ σπίτι μου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Κάθουμαι.

ΕΛΕΝΗ. — Καὶ νὰ ἔρχεσαι συχνά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Κάθε βράδυ.

ΕΛΕΝΗ μετὰ συστολῆς. — Κάθε βράδυ ἡμπορεῖ νὰ σὲ ἰδῇ κανεὶς
καὶ νὰ μᾶς παρεξηγήσῃ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ μυστηριωδῶς. — Αἶ, τότε νὰ τί νὰ κάνωμεν

ΕΛΕΝΗ περιέργως. — Τί ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Νὰ καθήσῃς ἐσὺ εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα
κ' ἐγὼ εἰς τὸ κάτω.

ΕΛΕΝΗ ἱεναρισταμένη. — Εἰς ἓνα σπίτι ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — "Εσὺ ἀπὸ 'πάνω κ' ἐγὼ ἀπὸ κάτω, τί
πειράζει ;

ΕΛΕΝΗ μετὰ μικρὸν σκέψιν. — Δὲν καθήμεθα μαζῇ λέγω ἐγώ ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Τότε νὰ στεφανωθοῦμε καλλίτερα . . .

ΕΛΕΝΗ κρύπτουσα τὸ πρόσωπόν της. — ὦΑ !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ σοβαρῶς. — Μὲ νεκρολούλουδα, Ἑλένη μου, δὲν βάζομε ἄνθη λεμονιάς ἐς τὰ στέφανά μας, τὰ κάμνομ' ἀπὸ νεκρολούλουδα.

ΕΛΕΝΗ συνεχομένη. — Ἀλήθεια, ἔχεις δίκαιον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ λυρικῶς. — Καὶ ἔτσι θὰ συνταυτήσωμεν τὴν τύχην μας . . . θὰ κλαίωμεν αἰωνίως, ἐσὺ θὰ παρηγορῇς ἐμένα, κ' ἐγὼ ἐσένα . . .

ΕΛΕΝΗ. — Ναί.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ δισταζών. — Καὶ αὐτὴ τί θὰ γείνη ;

ΕΛΕΝΗ. — Ποιά ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ δεικνύων τὴν θύραν. — Ἡ καρδιά ;

ΕΛΕΝΗ. — ὦΑ, ναί. . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Τί θὰ τὴν κάμωμεν ;

ΕΛΕΝΗ. — Τί νὰ τὴν κάμωμεν ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἐγὼ λέγω νὰ τὴν θάψωμεν.

ΕΛΕΝΗ. — ὦΑς τὴν θάψωμεν

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἐδῶ ὁμως . . .

ΕΛΕΝΗ. — Βέβαια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ κλαίων. — Καὶ κάθε χρόνον θὰ ἐρχόμεθα νὰ στολίζωμεν τὸν τάφον μὲ ἄνθη.

ΕΛΕΝΗ ὁμοίως. — Θὰ πηγαίνωμεν καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ στραγγίζων τὸ μάκτρον. — Βέβαια· δὲν θὰ τὴν λησμονήσωμεν τὴν καυμένην τὴν Κόρινθον.

ΕΛΕΝΗ στραγγίζουσα τὸ μανθλήδιόν της. — Ποτέ !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ περιπτυσσόμενος αὐτήν. — ὦΑ, Ἑλένη μου, σ' εὐχαριστῶ.

ΕΛΕΝΗ. — Ἀλέξανδρέ μου ! . . . [Μένουσιν ἐνηγκαλισμένοι].

ΣΚΗΝΗ IB'

Οἱ ἄνωτέρω, ΝΙΚΟΛΑΟΣ καὶ εἴτα ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ εἰσερχόμενος. — Τώρα ἔρχονται οἱ νεκροθάπται. [Βλέπων τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν Ἑλένην καὶ μένων ἐμβρόντητος.] ὦΑ ! ἔ !. ἦ !. ἔ !. . . ὀ !. . . ὤ !. . .

ΕΛΕΝΗ. — Μ' ἀγαπᾷς ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Σὲ λατρεύω . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ ἐκθαμβός. — "Ὀλ ράϊτ ! . . .

ΕΛΕΝΗ. — Πότε θὰ φύγωμεν ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — "Ὅποτε θέλεις ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ. — "Αἱ ἄϊ, ἄϊ, ἄϊ ! . . . Αὐτὴ ἦτον ὅλη των ἡ λύπη, ἡ λιποθυμαίς, τὰ φαρμάκια ! . . . καὶ νὰ μὴν ἀργήσω, καὶ νὰ ἔρθω γρήγορα . . . [Ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ]. — Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου !

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ φέρουσα ἐπὶ δίσκου τὸν καπνόν. — "Α ! τούνη τὴ βολὰ κρατιοῦμαι καλὰ καὶ καλὰ ! . . . [Βλέπουσα τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν Ἑλένην ἐνηγκαλισμένους βάλλει κραυγὴν καὶ ἀφίνει τὸν δίσκον νὰ πέσῃ κάτω]. — "Α ! . . .

ΕΛΕΝΗ ἀνατινασσομένη. — Θεέ μου ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐγειρόμενος. — Τί εἶνε ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἐκπληκτος. — Βῆ, βῆ, βῆ, τί λέπουν τὰ μάτιζ μου . . . [Μένει ἄφωνος καὶ ἀκίνητος].

ΝΙΚΟΛΑΟΣ γελῶν καὶ κατερχόμενος. — Μπα, γιατί ἐσηκωθήκατε ;

ΕΛΕΝΗ κάτω νεύουσα. — Θεῖέ μου . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ τῷ Ἀλεξάνδρῳ. — Ὑῤατε τέλος πάντων τὸν γλύπτῃν, ὁ ὅποιος θὰ κάμῃ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο μαυσωλεῖον εἰς τὴν γυναῖκά σας ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ κάτω νεύων. — Κύριε . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ τῇ Ἑλένῃ. — Ἐφερα τοὺς νεκροθάπτας . . . αἱ, τί λέγεις ; νὰ δώσωμε τὴν καρδιά ;

ΕΛΕΝΗ κλαίουσα. — Θεῖέ μου, συγχώρησέ με.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀσπαζόμενος αὐτὴν. — Τί πρᾶγμα ; καλὲ δὲν κάμνεις τὴ δουλειά σου, κόρη μου ; Αὐτὸ ποῦ ἤθελα ἔκαμες, Ἑλένη μου.

ΕΛΕΝΗ χαίρουσα. — Ἀλήθεια ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ἀκοῦς ἐκεῖ !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ μειδιῶν. — Νὰ πιστεύσω ὅτι . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Βεβαίως νὰ τὸ πιστεύσῃς, φίλε μου . . . x' ἐγὼ νὰ σᾶς στεφαιώσω μάλιστα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ προσκαλὼν παρ' αὐτῇ τὴν Ἑλένην κρυφίως. — Ἑλένη μου ! . . .

ΕΛΕΝΗ τρέχουσα πρὸς αὐτὸν κρυφίως. — Ἀλέξανδρέ μου ! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὅστις κατέλθει. — Λαμπροὶ ἄνθρωποι ! . . . τὸ πρᾶτ' ἦσαν καὶ οἱ δύο ἀποφασισμένοι νὰ σκοτωθοῦν, τώρα χοροπηδᾶν ! . . . αὐτὸ θὰ εἰπῇ κόσμος . . . "Ὀλλ ράϊτ ! . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἐνοῦσα τὰς χεῖρας ἡλιθίως. — Βῆ, βῆ, τ' εἶνε τοῦνα ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ κτυπὼν τὸν ὄμῳ αὐτῆς. — Κερά Καλομοῖρα, πές 'ς τοὺς νεκροθάπτας νάρθοῦν μάνι μάνι . . . ἔλα γρήγορα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἀπερχομένη καὶ τοὺς βραχίονας ἀπαλλοῦσα. — Βῆ, βῆ, βῆ . . . ᾗλατσε ὁ κόσμος, γυιόχα μου, ᾗλάτσε ὁ κόσμος ! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Καὶ φτιάσε μου τὸν καφέ μου ἀπ' αὐτὸν τὸν χαλασμὸ τοῦ κόσμου. . . Ἐπὶ τέλους θὰ τὸν πιῶ μὲ τὴν ἡσυχία μου . . .

ΕΛΕΝΗ κρυφίως διαφεύγουσα τὸν ἐναγκαλισμὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου. — Ἐλα, ντροπή σου καὶ λιγάκι . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ περιπτυσσομένους αὐτοὺς. — Κ' ἐσεῖς ἐλάτ' ἐδῶ 'ς τὴν ἀγκαλιά μου νὰ σᾶς σφίξω καὶ τοὺς δύο σὰν παιδιὰ μου . . .

ΕΛΕΝΗ κρυφίως ἐπιπλήττουσα τὸν Ἀλέξανδρον ὅστις τὴν τσιμπᾷ. — Ἡσυχία λοιπόν . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ κατερχόμενος μετ' αὐτῶν. — ὦ ἀνθρωπότης . . . πάντοτε ἡ ἴδια εἶσαι, καὶ δὲν θ' ἀλλάξης ποτέ ! Ἄχ, εἶχε δίκαιον ὁ Σοῦτσος ὅταν ἔλεγε :

Ὁ κόσμος ἔτσι ἐκτίσθη
καὶ ἔτσι ἐσχηματίσθη
καὶ δὲν ἔμπορεῖ ν' ἀλλάξη
τὴν ἄτακτὴ του τάξι !

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ

ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ

Εἶπαν πῶς ἡ εὐαίσθητη Μαρία
Ἐπῆρε σουλιμὰ γιὰ νὰ 'πεθάνῃ.
Κόσμε ψεύτη, ἀνόνη κοινωνία !
Τὸ σουλιμὰ δὲν ξέρεις τί τὸν κάνει ;

[Ἐκ Ζακύνθου]

ΥΑΚΙΝΘΟΣ